

Η ΕΛΑΙΑ

ΕΙΣ τὸν καλὸν μας ἥλιον, τὸ φῶς τῆς Μεσημβρίας,
ἐξ οὗ ἀνδρίζετ' ἡ ψυχὴ κ' ἡ φύσις δυναμοῦται,
εἰς τὴν κοιλάδα τὴν θερμὴν, ἐγγὺς τῆς παραλίας,
ὅπου ἡ αὔρα ποντίας μ' ἀρώματα ἐνοῦται,
ἴδét' ἀναπαύομενον εὐρὺν τὸν ἐλαιῶνα,
ὡς νὰ μετροῦν αἱ ρίζαι τοῦ αἰῶνα πρὸς αἰῶνα,
ἀφ' ἧς τὸ δῶρον τῆς θεᾶς ἀνέθαλ' ἡ ἐλαία,
τῆς νίκης ἀπαξ σύμβολον καὶ ἔκτοτ' εἰρηναία.

Ναί, εἶσαι Σὺ, τὸ ἔμβλημα τῆς Ἀθηνᾶς - Εἰρήνης·
καὶ εἶσαι δένδρον ἱερόν, καὶ πάντοτ' εἰκονίζεις,
ὅπου μὲ τὴν γαλήνην σου τοὺς κλάδους σου ἐκτείνεις,
ὅπου διὰ βραχοειδοῦς θεμελιοῦσαι ρίζης,
τῆς θείας συνειδήσεως ἐπὶ τῆς γῆς τὸ κῦρος,
τὴν εὐλογίαν ἀρετῆς, καρποῦ τῆς ἐργασίας,
προνοίας δύνανται στερρὰν ἀείποτε ἀγῆρως,
συνέχειαν ἀθάνατον θνητῆς καλλιέργειας.

Ἐκ γενεῶν εἰς γενεάς ὁ πάππος Σε χαρίζει
εἰς τὴν ἐγγόνην προῖκά της· καὶ αὐτῆς τὰ τέκνα πάλιν
τὸ χῶμά Σου σκαλεύουσιν ὡς ἀπαλὸν τῇ ρίζῃ·
καὶ εἶδες ὑπὸ Σὲ πυρᾶς αἰώνων τὴν αἰθάλην,
καὶ βλέπεις πάλιν ἐπὶ Σὲ νὰ φέρεται τὸ θέρος
νέας ζωῆς μυστήριον, ἀγνὸς τρυγόνων ἔρως.

ὦ τῆς καλῆς πατρίδος μου ἀθάνατος Ἐλαία,
ὅταν ὁ Ζέφυρος φυσᾷ εἰς τοὺς τραχεῖς σου κλώνους,

τότε προσκλίνεις, ἡμερὴ τοὺς κλάδους Σου κι' ὠραία,
 μὲ τὸν καρπὸν ἀμειβούσα τοῦ χωρικοῦ τοὺς πόνους.
 Πλὴν κ' εἰς χειμῶνα κ' εἰς βορρᾶν ἀκμὴν Σὺ ἀντιτάττεις
 ὡς ἂν ἐντὸς Σου τὴν ψυχὴν τοῦ Γένους μας φυλάττεις.

Σὲ εἶδα κ' εἰς ἀλίμενον βραχῶδη παραλίαν,
 ἐν' ἀποκτήσης τὸν χυμὸν ἀδρότερον ἀκόμα
 ἀπὸ τοῦ μαύρου κύματος τὴν ἄλμην τῇ δριμεῖαν,
 κ' ἐκεῖ Σὲ εἶδ' ἀτάραχον ! κ' ἐκεῖ, μὲ ποῖον ὄμμα,
 ὁ ναύτης, πρὸς τὸν κλύδωνά τὴν πρῶραν ἐνῶ τρέπει,
 μὲ τί ἐλπίδα, στερεὰ ψυχὴ του, Σὲ προσθέπει !

Σ' ἐλάτρευσε κι' ὁ πλούσιος κι' ὁ ἔρημος κι' ὁ πένης,
 ὁ ξένος καὶ ὁ γηγενής, ὁ νέος κι' ὁ πρεσβύτης.
 ὁ τῆς πατρίδος μου λαός ! διότι Σὺ τοῦ μένεις
 εἰκὼν τοῦ ἀπαράλλακτη . . . ἀπ' ἔξω ἢ τραχύτης,
 σκληρία ἐπὶ γῆς ξηρᾶς, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς ἐκθλύζον
 εἰρήνης ἔλαιον καὶ φῶς τὴν πίστιν του φωτίζουν !

Καὶ, ὅπως ἡ περιστερὰ τῆς Κιβωτοῦ, κλωνίων
 ἐκ Σοῦ λαβοῦσα, ἤγγειλε τῷ Νῶε σωτηρίαν,
 καὶ ὡς, ὅταν τὸν ἄπορον τῶν ἀθηναίων βίον
 καθήδυν' ἡ Θεὰ μὲ Σὲ ὡς προσφορὰν τῆς θείαν,
 καὶ, ὅπως εἰς τὰ κύματα πελάγους μαινομένου
 γαλήνην ἐκ τοῦ σοῦ χυμοῦ ἀπλοῦται χυνομένου,

Οὕτω πιστεύω Σε ὁρῶν, ἀειθαλῆς Ἑλαία,
 ὅτι θὰ σώζεις ἡ Ἑλλὰς ἐνόσω Σε δεικνύει,
 θὰ τὴν ἐμπνέῃ πάντοτε ἡ πίστις ἡ ἀρχαία,
 εἰς Σου πυρὴν τὸ μέλλον τῆς αἰώνων θὰ ἐγκλείη,
 καὶ ὅτι θὰ δαμάζεται πᾶς τῆς ψυχῆς τῆς σάλος,
 ἐνόσω ὁ Ἑλαιὼν ἐκεῖ ἀπλοῦται ὁ μεγάλος !

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14 Ὀκτωβρίου 1890.

ΙΩ. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ